

Viborg Stift, 10 fra Nærhuns Stift og 11 fra Ribe Stift. For Fuldstændigheds Skyld skal jeg endnu tilføie, at blandt de 7 fra Viborg Stift er ogsaa Rigsdagsmanden fra Mors, saa at heller ikke denne D er urepræsenteret. Den ærede Justitsminister vil saaledes see, at der ikke er nogen af vore Egne og ikke nogen af vore Der, som ikke er repræsenteret gjennem de Folkethingsmænd, hvis Navne staae under denne Dagsorden. Nu kunde den ærede Justitsminister sige: Det er kun 62 Medlemmer, der have underskrevet; der fattes altsaa 40, og dem har jeg paa min Side. Men dette er ikke Tilfældet. Jeg har for det Første ikke anseet det for passende at henvende mig til den Rigsdagsmand, som er Medlem af Regjeringen; til Thingets høitærede Formand har jeg ikke kunnet henvende mig, og Rigsdagsmanden for Færøerne staaer dog i et ganske andet Forhold til det egentlige Kongerige Danmark end andre Rigsdagsmænd. Der er da kun 37 tilbage, men heller ikke disse 37 kan Ministeren tage til Indtægt. For det Første er jeg ikke sikker paa at have henvendt mig til Enhver, for det Andet er der Mange, som ikke ere tilstede og ikke have været tilstede hverken igaar eller idag, og af dem, som vare tilstede igaar eller ere tilstede idag, er der Enkelte, som have erklæret, at de ingen Dagsorden underskrev og altsaa heller ikke denne, som de dog vilde stemme for, naar den kom til Afstemning. Andre have erklæret, at da de ikke vare tilstede iforgaars Aftes, da Debatten fandt Sted, havde de ikke hørt den høitærede Justitsministers Udtalelser — som Ministeren vil mindes, var der forholdsvis meget Faa tilstede den Aften —, og de vidste derfor ikke, hvorvidt der i den høitærede Justitsministers Udtalelser var tilstrækkelig Grund til en saadan Dagsorden; forøvrigt vilde de stemme for Dagsordenen, dersom de maatte finde, at der var tilstrækkelig Grund dertil. Efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at udvikle, kan man altsaa ikke alene ansee de 62, som have underskrevet Dagsordenen, for at have tiltraadt den, men endnu mange Flere, og det Mindretal, som skulde gaae imod Dagsordenen vil som Følge deraf, selv om hele Thinget i dette Dødsblik var tilstede, gaae meget betydeligt ned under de 37, med Hensyn til hvilke den

høitærede Justitsminister — jeg vil ikke sige har Haab om, men kunde have Haab om, at de ville gaae mod Dagsordenen. — Jeg turde maaffee bruge Feiligheden til at gjøre den høitærede Justitsminister opmærksom paa, at da han forleden Aften havde Ordet, betoneede han ganske særligt, at han ikke saa, at der var Noget iveien for, at Søder og Andre, der ikke henhøre til Folketirken, kunde beklæde Dommersæder, det var kun med Hensyn til Ene-dommersæder, at han var i Tvivl. Den høitærede Justitsminister veed saa fuldt som jeg, at jeg ikke er Jurist; men jeg troer dog at være underrettet om, at selv den Dommer, der bliver Medlem af en collegial Ret, kan som saadan i mange Tilfælde blive nødsaget til at fungere som Ene-dommer, og jeg seer derfor ikke, at den høitærede Justitsminister kan holde paa, at Personer, der ikke ere Medlemmer af Folketirken, skulde kunne være Medlemmer af en Collegialret, naar de ikke kunne være Ene-dommere. Noget, som Medlemmer af collegiale Retter ofte kunne blive. Een af de Grunde, som ere fremførte imod at gjøre navnlig Søder til Dommere, er Hensynet til Eden. Med Hensyn til denne har den ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds udtalt sig saa udfølgelig, at jeg ikke skulde have Meget at lægge til, og for ikke at udstrække Forhandlingerne, skal jeg undlade at lægge Noget til det, som han har sagt. Jeg skal kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dersom det, at Søderne bleve Dommere, kunde medføre to Ting, vilde jeg deri see baade noget meget Rimeligt og noget meget Heldigt, nemlig dersom det for det Første kunde medføre en Forandring i Edsformularen og for det Andet, hvad jeg ganske særligt skal fremhæve, kunde indskrænke den Mangfoldighed af Eder, som nu maae aflægges. Det er ikke den nuværende høitærede Justitsministers Skyld, at de maae aflægges, men de maae ligesuldt aflægges, og dette er, jeg kan gjerne sige, efter min inderste Overbeviisning, forargeligt, og leber til alt Andet end til den Erhødighed for Eder, som vi maatte ønske, fandtes hos enhver af Statens Borgere. Jeg kunde ganske vist ønske at spøie Mere til, men Tiden er fremrykket, og den Tid, som under de nuværende Omstæn-